

BENİ HATIRLIYOR MUSUN?

Yağmur BÜLBÜL

Ve beklenen o cumartesi akşamı geldi, minibüs köşede gözüktü. Hepimiz yurdun kapısında yüzümüzde kocaman bir gülümsemeyle, kalplerimiz küt küt, ilk gelen çocukları karşılamak için hazır bir vaziyette bekliyorduk. Hoşgeldiniz, hoşbulduk, rahat geldiniz mi, ben şu abla, ben şu abi ve türevleri havada uçuşurken gözlerim, bize mi yoksa etrafına mı bakacağını kestiremeyip kaçamak bakışlar atan, en sonunda yere bakmaya karar veren gözlere takılıyordu. Biz önümüzdeki bir hafta boyunca onlarla geçireceğimiz dolu dolu günlerin heyecanını saklayamazken, onlar da merak ve tedirginlikle harmanlanmış heyecanlarını, tatlı utançlarını bizden saklayamıyorlardı.

Pazar günü çocuklar gelmeye devam etti, ama fark ettim ki bu çocuklardan bazılarının bakışları yere inmiyor, sanki birilerini ararmışçasına üzerimizde dolaşıyordu. Ne yaptıklarını çok iyi biliyordum, çünkü ben de içten içe aynısını yapıyordum: Tanıdık bir sima arıyorlardı. Ben de kendi memleketlerinde, kendi okullarında gördüğüm, etkinliklerde birlikte Ufo ball'ü denediğim, tenefüslerde denge kuşunu burnuma koyarak şaşırttığım, yemek saatinde bahçede top oynadığım çocukları arıyordum gözlerimle. "Çok çalışıp çok çabalayın ve bizi geçin" dediğim çocuklar, bunun için kilometrelerce yol kat edip gelmişlerdi. Nasıl gözlemezdim ki yollarını?

Adıyaman'dan Osman, mesela. İki ay önce birlikteydik, unutmamış bizleri. Bana kaçamak kaçamak bakmasından anlamıştım beni tanıdığını. Karşılımadaydık sanırım, ortam elvermedi konuşamadık Osman'la. Daha sonra bir sabah kahvaltıdaiken onun da olduğu masaya (onun orada olduğunu fark etmeden) "Afiyet olsun" dediğimde cevap olarak bir ses yükseldi:

"Yağmur abla beni hatırlıyor musun?"

Bir baktım, Osman ve arkadaşları meraklı meraklı bana bakıyorlar. Onu hatırladığımı söylediğimde utangaç bir şekilde başını öne eğip, hatırlanmaktan memnun bir şekilde gülümsemişti. İlerleyen günlerde ara sıra bu sorusunu tekrarlamaya devam etti, bazen şaka niyetine, bazense arkadaşlarına göstermek için. Ama belki de en çok kendini unutturmamak, hatırlandığından emin olmak için soruyordu. Yurttan ayrılırken denk gelebilseydik buradaki abi ablalarının, İlkıyar'ın onu asla unutmayacağını, onu bekleyen güzel gelecek için elinden geleni yaparken, bizim her zaman onun için bir mektup uzakta olduğumuzu söyleyecektim.

Emine'yle de tekrardan karşılaşmıştık yaz bilim okulunda. Neredeyse bir yıl önceki Eylül projesiyle İslahiye'de tanışmıştık. Ne o biliyordu tekrardan beni göreceğini ne de ben. Buna rağmen aradan geçen onca zamana karşın hiçbirimizi, Ali ve Bilal abisinden tutun Gülçin ve Yağmur ablasına kadar, unutmamıştı. Bana, kimse kimsenin ismini karıştırmasın diye taktığımız isimliğe bakmadan, arkamdan seslendi:

"Yağmur abla beni seni tanıyorum!"

Sanki aradan bir yıl geçmemiş, daha geçen hafta görüşmüşüz gibi bir samimiyetle söyledi bana bu cümleyi. Gözlerini yüzüme dikip ne

cevap vereceğimi beklerken gittikçe kızarıp al al olan yanaklarına, utangaç gülümsemesine dayanamayıp bir ağız dolusu gülerek cevap verdim:

“E ben de seni tanıyorum Emine!” dediğimde o utangaç gülümsemesi yerini tıpkı benimki gibi, ağız dolusu bir gülümsemeye bıraktı. Benden önce o başladı anlatmaya, şu gün şu etkinliklerine girmişim, şunu sormuşum ona, şu kadar beğenmiş etkinliği... Her kelimenin sonunda ne kadar hatırladığımı anlamaya çalışırcasına verdiğim tepkileri ölçüyordu sanki. Her cümlenin sonunda benden bir onaylama, bir cevap, bir jest veya mimik bekliyordu. Ama tek aldığı cevap, gittikçe kızaran yüzümdü. Çünkü hatırlayamıyordum. Emine'nin detaylıca anlattığı anılarımızı hatırlayamıyordum işte.

Her şeyi unutabilirim: dün yediğim yemeği, insanların ismini, kim olduklarını, ne yaptığımı, ne söylediğimi... Garipsemem de bu durumu, “ne var canım, her şeyi hatırlayamam ki,” der geçerim. Ama aksine, tam o sırada, hissettiğim tüm heyecanım, sevincim, utanca evrildi. Tek hissettiğim, kocaman bir mahcubiyetti. Onun heyecanla anlattıklarına aynı heyecanla karşılık verememek ve ona bunu hissettirme ihtimalim daha da utandırdı beni. Tabii o anlamadı tüm bunları, aynı şekilde anlatmaya devam etti. Bir yerden sonra ben konuştum, neler yaptığını, nasıl hissettiğini sorarak sürdürdüm konuşmamızı. En sonunda da diğer abi ablalarının da burada, kantinde arkadaşlarıyla beraber oyunlar oynadıklarını, isterse onun da katılabileceğini söyleyerek ayrıldım yanından.

Ama tüm gün kafamın bir köşesinde konuşmamızın dönüp durmasını engelleyemedim. Ya ona, anlattıklarını hatırlamadığımı hissettirseydim? Ya

hatırlamadığımı anlayıp çocuksu heyecanını söndürseydim? Biliyorum, hatırlayamamak çok normal bir şey. Ama bir çocuk size tüm masumiyetiyle ve sevgisiyle, yaklaşık bir yıl önce geçirdiğiniz üç beş saati heyecanlı heyecanlı anlatınca, siz de bu heyecanına ortak olamayınca, ister istemez dünyanın en kötü şeyini yapmışsınız gibi utanç duyuyorsunuz ve bunu engelleyemiyorsunuz.

Son gün Osman'a söyleyemediklerimi Emine'ye söyledim, bir başka abi ablası da başka bir çocuğa söyledi. Bazen birden fazla kez söyledik, çünkü biz de onların İlkyar'ı, geçirdikleri bu bir haftayı unutmalarını istemedik. Evet, belki bende olduğu gibi detaylar zamanla uçup gidecek, ama bir hafta boyunca hissettiklerini asla unutmayacaklar. Bu sayede çok çalışacaklar, sevinçlerini, hayallerini, başarılarını ve yeri geldiğinde sorunlarını bizimle paylaşacaklar, biz de onlara ortak, bazense derman olacağız.

Ne kadar uzak olsak da,
aradan aylar yıllar geçse de

buradayız.
Hep var olup,
ilk"yâr"larımızı
her zaman hatırlayacağız.

Yağmur BÜLBÜL
Fen Bilgisi Öğretmenliği 4